

KÖZELÍTÉS AZ ELSŐ SZEMÉLYHEZ

Irtózatosan fáj most már a kétely,
hogy végül hátha visszhang volt csupán,
és annyiféle bizonyosság után
attól fél mégis, hogy nem Istenével

beszélgetett, hanem csak önmagával,
s addig igazgatott és forgatott
egy-egy belőle feltört mondatot,
és kínlódott vele, mint egy csigával

a tenger, míg egyszer csak partra dobta,
s ha éppen nem törött szét darabokra,
már nincs hozzá köze, külön hever,

nincs is szüksége rá, tulajdonképpen
ő fénylik ott csont- s csipkeköntösében,
s nincsen különbség: ezért nem felel...

MENTALEVÉL ANNÁNAK

Mennyi minden van még testedbe zárva:
kétségbeesve küszködöm veled,
morzsollak, mint a mentalevelet,
s abban reménykedem végig, hogy hátha

kicsapnak s elborítnak mindörökre
a nyáron át meggyújtott illatok,
s hogy az lehetnék, aki nem vagyok,
előbb sikoltva, aztán mennydörögve

kavargunk együtt, szerteáradunk,
el-elhalunk, és fel-feltámadunk,
de így van-e? S ha majd választhatok,

mit választok? Ami az ép levél
felől a szélben úgyszólván ideér,
vagy tépett ágat s betört ablakot?